

La tribuna

El perillós menysteniment del Consell General

La comunicació cloroform del govern Martí ha agafat embranzida preelectoral i no sembla tenir aturador

JAUME

Bartumeu

a velocitat amb la que es mou aquesta maquinària propagandística porta un nou desequilibri dels poders constitucionals.

Algú ha aconsellat a DA què cal fer i dir –sobretot dir– moltes coses cada dia.

El resultat, malaltís, és una ansietat permanent sobre els afers públics. Una ansietat que s'ha ensenyorit dels despatxos del Govern i es tradueix setmanalment en una política de comunicació constant, amb anuncis que després no es duren a la pràctica.

El dogma de fe és que els ministres estrella –**Jordi Cinca**, **Gilbert Saboya** i **Xavier Espot**– han de comunicar tothora, tant si es té coses a dir com si no, tant si han pres decisions com si no ho han fet. És certament catastròfic que el Govern no sàpiga aïllar les seves decisions d'aquest ambient d'ansietat electoralista que distorsiona greument la percepció de la realitat.

La Constitució defineix Andorra com un estat independent, de Dret, Democràtic i Social. En aquest estat no és el poder executiu sinó el legislatiu –el Consell General– el que té la missió d'empaitar la realitat per donar respostes als problemes en forma de lleis. Els consellers generals representen la ciutadania i, a la vegada, exerceixen com a legisladors, com a fabricants de normes que han de funcionar amb eficàcia i un cert sentit d'anticipació.

La discussió parlamentària hauria de disposar d'una tranquil·litat i d'una distància que pugui trencar la lògica immediatista.

Que els consellers generals puguin treballar sense l'ansietat dels ministres no és negatiu, sempre i quan estiguin realment atents a la ciutadania que els ha escollit.

El Consell General està definit en l'article 50 de la Constitució com un

MARICEL BLANCH

parlament democràtic i com a tal hauria de ser un mirall de la societat andorrana. I també un exemple a seguir!

De la mateixa manera que un Consell General que no legislés seria una institució inútil, convé assenyalar que un Consell General que no sigui un espai plural i un espai per a la paraula lliure serà una institució que es farà trampa a ella mateixa i en farà als ciutadans.

I ens aquests gairebé set anys de regnat de **Toni Martí** hem pogut presenciar determinats fenòmens que assenyalen els perills d'oblidar el que és més elemental.

Tant és així que el ministre portaveu, en una comunicació adreçada al Consell General, a finals de novembre de l'any passat, en resposta a una demanda d'informació sol·licitada pel conseller general **Victor Naudi**, portaveu parlamentari d'SDP, tras-

El Consell General no pot ser un espai de censura, això seria un contrasentit i una ridícula

lladava al Síndic General la seva «... preocupació per l'aparent desproporció entre el volum de documents que poden representar algunes d'aquestes demandes i la quantitat d'hores que pot suposar preparar-la, en relació a la informació que pot obtenir de l'anàlisi de la mateixa el conseller general que l'hagi demanat».

És a dir que el ministre es vol saltar el control de l'acció política del Govern que l'article 50 de la Constitució atribueix al Consell General i, a més, ja sap el que pot o no pot fer el conseller general que sol·licita informació en l'exercici de la seva missió constitucional.

No consta que el Síndic General hagi contestat al ministre emparant els drets del conseller general renyat pel Govern. Però el Consell General no pot ser un espai de censura, això seria un contrasentit i una ridícula.

UN ALTRE EXEMPLE d'aquest perillós menysteniment del Consell General l'hem vist fa pocs dies. El Govern ha manifestat que ja ha iniciat la tramitació per l'adhesió d'Andorra al Fons Monetari Internacional. Tot el que s'havia dit davant la Comissió Especial del Consell General ha baixat així Vali-

ra avall... com l'aigua del riu.

I un tercer exemple el vam tenir una setmana abans, el dia 7 de febrer, quan el ministre portaveu va dir tot el mal que pensava dels consellers generals que havien posat en dubte unes adjudicacions directes, signades pel cap de Govern, a una empresa de la seva esposa i el seu germà.

Quan ha passat això, ràpidament, el ministre portaveu surt amb fúria desmentint i reafirmant-se en la salut de ferro del Govern. Un esforç estèril perquè l'evidència que ens menteixen és tan gran que no tranquil·litza a ningú.

El que fan és transmetre una idea poruga i restrictiva del sistema de llibertats constitucional.

Es pretenien «els millors» i es proclamen reformistes però apliquen un esquema antic –si no estàs amb mi, estàs contra mi– i una defensa ben poc intel·ligent. Són els mestres de la martingala rànica que ens allunya de la cultura política de la Constitució.

Setmana rere setmana insisteixen en la distinció entre l'evidència i el que ells creuen real. Ens han de preocupar aquestes disfuncions de la democràcia, els servidors de la qual l'afebleixen des de dins volent imposar el seu control a cop de micròfons, sorolls, declaracions i tot el poder de l'Estat.

La sortida política d'un govern establert per una crisi amb França que no entén, és culpar l'oposició... com si fossin criatures petites que donen la culpa a tot el que hi ha al seu voltant.

Però en la memòria recent hi ha la submissió a les exigències de **Mariano Rajoy** i la convicció amb la que s'han mutilat drets en sanitat i seguretat social.

Manllevant una frase de l'escriptor **Pio Baroja** podríem dir que el govern de DA aplica una política amb «massa dogmes i poca moral», amb l'agreujant fatal que cada setmana arriben les conseqüències (crisi amb França, vaga dels funcionaris, adhesió a l'FMI) de les seves espifiades. **President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra**